

І в горі, і в радості – півстоліття разом!

Подумати тільки: півстоліття разом, пройшовши пліч-о-пліч більшу частину життя, переживши скруту і радість, не відвертаючись, ні на мить не полишаючи один одного. Хіба це не подвиг? Недаремно спільно прожиті 50 років називають «золотим» ювілеєм, бо, як і цей благородний метал, що витримує різні впливи часу і обставин, так і подружжя Томащуків змогло пройти життєву стежину разом, витримавши усі негаразди та удари долі.

Продовження читайте на 12 стор.

«Золоті» ювілеї

<<< Закінчення. Початок на 1 стор.

І в горі, і в радості – півстоліття разом!

Євгенія ПОЛІЩУК

Вгорі і в радості, у бідності та в багатстві, у хворобі та при добродію здоров'ї... Це не слова обітниць – це спосіб життя острожан Валентини та Антона Томащуків, які 4 лютого святкували своє «золоте весілля», проживши в шлюбі 50 років. Цікаво, що наступного дня – День народження у пані Валентини. А ще через кілька днів, як ми пам'ятаємо, День Святого Валентина – покровителя усіх закоханих. Святкових лютевих дат у цій родині, як і справжньої любові, достатньо. Хочеться розповісти вам, шановні читачі, про цікаві миті їхнього життя.

Долою свою виглядав на порозі

Валентина Станіславівна родом з Хмельниччини, Ізяславського району, хоча народилася аж на Донбасі. Коли почалася війна з нацистами, тато Валентини відправив вагтину нею маму і семирічного братика на схід, а сам пішов воювати. Уже через 4 місяці після народження дівчинки, мати пішла, на руках привівши маленьку Ваню з Донбасу додому. І вже зростає, на Ізяславіччю, Валентина закінчила 10 класів школи, потім навчалася в Дубенському культурно-освітньому технікумі, де отримала спеціальність кормилиці. Перші два роки після закінчення технікуму працювала в сільському клубі. А потім родичі з Острога запропонували їй переїхати до них, бо в книжковий магазин потрібен був працівник. Валентина разом з братом зняли квартиру в нашому місті й залишилися тут. У книжковому магазині жінка працювала 42 роки і 10 місяців.

Антон Михайлович народився в Польщі, в люблінському Холмі. Під час масової депортації населення в 1944 році, коли Антону було 10 років, його родину разом з ним депортували в село Оженин Острозького району. Не легко чоловікові пригадується той «період». Як тільки вони оселилися, відразу приїшли НКВД-сти, вимагали, щоб сім'я показала прихований зброю. Ті бандиarti вигнали зморою на двір його хвору матір, щоб вона знайшла їм зброю, після чого жінка ще тижень задержувалася і померла. «Від совєтської власті ми всі постраждали», – з болем каже чоловік. Після закінчення 8-ми класів Оженинської школи, навчався в Рівненському кооперативному коледжі. Згодом Антон Михайлович переїхав до Острога і почав працювати у магазині «Універсал №2», що на Новому містечку.

Ось так обоє родом з різних міст і навіть країн, опинившись в Острозі працювали – Валентина в одному магазині, а Антон – в іншому. Коли я поверталася з роботи, він постійно стояв на по-

розі свого дому і виглядав мене, коли вже я йтиму», – з посмішкою пригадує пані Валентина. І такі догледів. Адже не пройшло і року, як пара одружилися 4 лютого 1955 р.

Яка молода, а скільки сивого волосся...

Після одруження, відразу щасливого «хвешенду», як у кіно, не вийшло. Попереду пару тільки чекали труднощі та випробування. Валентина бачила, що робота чоловіка в магазині не сприяла збереженню сім'ї. Дружина допомогла чоловікові влаштуватися на промкомбінат. Однак і там підстергла його невдача. Так склалися обставини, що Антон Михайлович певний час мусив перебувати в Дрогобичі. Там він закінчив місцеве училище за спеціальністю електрика. Згодом його направили на роботу в Черкаси.

– Після направлення Антона до Черкаса, я розраховувалася з роботи. І хоч я дуже любила її, чоловіка кохала сильніше. Директор книготоргу мені сказав, що я правильно все роблю, і що він завжди прийме мене назад, – розповідає Валентина Станіславівна.

Той період для неї був найскладнішим. Вона пригадує, як їхала в автобусі в Черкаси, а поряд сиділа дівчинка з мамою, і говорила, тижнями на острозькому паль'язі: «Мамо, мамо, дивися яка молода, а скільки багато сивого волосся в неї». Валентині було всього лиш 25...

Тільки справжнє кохання витримує усе

Пробула пара в Черкасах не дуже довго, адже захворів тато Валентини, і вони у 1971 році повернулися до Острога. Почали будуватися. А згодом, через 10 років після одруження, з'явилася на світ двоюрідно-кумув донечка Наталочка. І життя почало налагоджуватися. Валентина Станіславівна повернулася у книжковий магазин, а Антон Михайлович влаштувався на роботу в психолікарню, де працював заступником головного лікаря з господарської частини понад 30 років. Ті перші подружні 10 років, за словами пані Валентини, були надзвичайно важкими. Невроздів було більше, ніж гараздів. Але тільки справжнє кохання витримує усе. Іхне теж витримало.

На запитання, переживавши усі ті невдачі та проблеми, чи не виникало бажання розійтись або покинути окремо, обоє відповідають: ні, ніколи!

– У нас дуже велике кохання було. То вже ніні постаріли, інколи сперечаємося через телевізор, правда, Антошко? – так і досі ніжно називає свого чоловіка Валентина Станіславівна. Антон Михайлович всміхається. А я запитую його, за що саме він вибрав свою дружину. На це він жартома від-

повідає: «Ще що хто кого вибрав... Вони обоє вибрали один одного. Та й хіба долю вибирають? Його доля щоразу втомлена поверталася з книгами додому, а її – чекала на порозі...»

Ніні подружжя ювілярів має двох гарних онуків – Аню та Іринку. Щаслива бабуся з радістю та гордістю розповідає про них, їхні досягнення та владобання. Усі, мабуть, заздують пані Валентині, люблять читати, з повагою ставляться до книги. «Раніше ми збирали книги, а тепер для нас, сподівалося, що і внуки продовжать цю традицію», – розповідає жінка. Антон Михайлович також дуже любить читати, особливо історію, дуже тишіся, коли племінник привіз йому з Києва літнє видання книги Ющенка. З любов'ю і теплом відгукується Валентина Станіславівна про свого зятя Віктора, який є мужньою підтримкою та опорою усій сім'ї. Проживає щаслива та дружна родинка (фото на 1-й стор.) разом під одним дахом у гарному великому домі.

Наостанок, запитую у пари секретри щасливого подружнього довголіття, адже донечка «золотого» весіллясьогодні під силу далеко не кожному. На що жінка відповідає:

– Я завжди говорила дочці, якщо хочеш посаритись, ніколи не лягайте спати порізно. Як б злі чи сердиті один на одного не були, спати лягайте завжди разом.

А ще жінка радить більше прислухатись один до одного, вмти змовчати і поступитись. Але головний секрет, звичайно, справжнє щире почуття.

Саме їх я бажав кожному, хто ще у пошуку своєї любові. А героїзм моєї розповіді хочеться поділювати за прекрасній приклад, справжність, душевність та побажати, аби їхнє подружжє щасливе життя тривало ще довго-довго, правда вже тільки у радості.